

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tost/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 9516100059
Dátum vydania rozhodnutia: 28. júna 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9516100059.8

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka, sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., na neverejnom zasadnutí 28. júna 2017 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému Ing. M. S. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., s poukazom na § 141 Tr. zák. a iné, o sťažnostiach obvinených C. F., Ing. M. S. a Y. V. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 13. júna 2017, sp. zn. 3 Tp 7/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obvinených Ing. M. S., Y. V. a C. F. sa z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len samosudca pre prípravné konanie) uznesením z 13. júna 2017, sp. zn. 3 Tp 7/2016, o návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na predĺženie lehoty trvania väzby, sp. zn. VII/2 Gv 89/16/1000-468, zo dňa 1. júna 2017 u obvinených C. F., M. S. a Y. V. rozhodol tak, že podľa § 76 ods. 3 Tr. por. predĺžil lehotu trvania väzby u týchto obvinených do 2. októbra 2017. Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dohľad probačného a mediačného úradníka nad obvinenými neuložil. Proti vyššie uvedenému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica podali riadne a včas sťažnosti obvinení Ing. M. S., C. F. a Y. V.. Obvinený Ing. M. S. vo svojej sťažnosti napísal, že považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené, poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Má za to, že vzhľadom na značný časový odstup skutkov uvedených v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 2. mája 2016 sa za tak dlhú dobu mohol kolúzne správať, avšak v súčasnom štádiu konania, keď od daných skutkov uplynulo od 6 do 11 rokov, nie je naplnený dôvod tzv. kolúznej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Obvinený považuje uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 25. mája 2017 za vydané v rozpore s ustanovením § 206 ods. 1 Tr. por., nakoľko uznesenie nebolo vydané bez meškania, aby na základe tohto mohla byť predĺžená lehota väzby. Poukázal na to, že bol od roku 1993 riadne zamestnaný, a preto nie je naplnený dôvod preventívnej väzby, nakoľko nie je správna úvaha, že by si prostriedky na svoju obživu zabezpečoval trestnou činnosťou. Vyjadril názor, že väzba nesmie mať sankčnú povahu, nemôže byť prostriedkom na získanie priznania. V zmysle rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Atanasov proti Bulharsku tvrdil, že použitie výpovede,

ktoré uskutočnili svedkovia výmenou za beztretnosť alebo iné výhody, môže kompromitovať spravodlivosť konania. Podľa názoru obvineného absentuje dôvod na ďalšie predĺženie lehoty väzby. Namietal postup orgánov činných v trestnom konaní, konkrétne nevypočutie osôb V., T., T. a V.. Namietal výpovede R. O., označil ich za nezákonné z dôvodu prítomnosti obhajcu Mgr. S., ktorý bol R. O. ustanovený súdom napriek tomu, že v tom období mal O. stále zvolenú obhajkyňu JUDr. Almášiovú. Táto bola podľa obvineného ako jediná oprávnená sa týchto úkonov zúčastniť a prípadne i klásť otázky. V tejto súvislosti v sťažnosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 38/2011. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby nevyhovel. Obvinený C. F. vo svojej sťažnosti navrhol najvyššiemu súdu, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené podľa ust. § 194 ods. 1 Tr. por., aby súd nepredĺžil lehotu trvania väzby obvineného a uložil nad obvineným dohľad probačného a mediálneho úradníka. Obvinený opísal doterajší stav konania, má za to, že napadnuté rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 3Tp 7/2016, zo dňa 13. júna 2017 nie je správne a v súlade so zákonom. Neexistujú žiadne skutočnosti ani dôkazy, že hrozí zmarenie alebo podstatné sťaženie dosiahnutia účelu trestného stíhania v prípade nepredĺženia lehoty väzby. Obvinený uviedol, čo sa týka dôvodnosti útekov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že nikdy neutekal a ani nemohol utekať a schovávať sa, je občanom Maďarska a trvalý pobyt má a vždy mal v Maďarsku. Spochybnil aj dôvodnosť preventívnej väzby, poprel tvrdenie o spáchaní ozbrojenej lúpeže v Maďarsku. Podľa obvineného neobstojí väzobný dôvod podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., nakoľko sa už roky zdržiava v Maďarsku, a teda nemohol mať vedomosť, že je trestne stíhaný a že bol naňho vydaný európsky zatýkací rozkaz. Obvinený ďalej poukázal na nutnosť existencie dôvodnej obavy pre pokračovanie v trestnej činnosti obvineným v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku a na prepustenie iných osôb na slobodu, ktoré tvorili jadro zločineckej skupiny. Poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tost 3/2010, zo 17. februára 2010. Obvinený má za to, že neboli splnené materiálne podmienky väzby, namietal založenie väzobných dôvodov na výpovediach W. Y. a W. L., nakoľko podľa obvineného súd nemohol oprieť rozhodnutie o ich výpovede, ktoré sa uskutočnili pred vznesením obvinenia, nakoľko sú procesne nepoužiteľné. Spochybnil výsluch svedka L., dôvodnosť väzby, tvrdenie prokuratúry o potrebe vykonať ďalšie úkony, označil svedkov Y., L. a O. za kajúcnikov, a preto nie je možné podľa obvineného oprieť dôvodnosť väzby o ich výpovede. Plánované úkony prokurátora zo strany 21 návrhu sa podľa obvineného netýkajú predmetnej trestnej veci. Prvé predĺženie väzby považuje za dostatočné. Podľa názoru obvineného absentujú podmienky podľa § 76 ods. 3 Tr. por. na opätovné predĺženie lehoty väzby. Obvinený Y. V. vo svojej sťažnosti uviedol, že trestné stíhanie môže prebiehať aj bez jeho väzobného stíhania, nakoľko procesné úkony, ktoré prokurátor označil za potrebné vykonať, sa vo väčšine týkajú iných skutkov a iných obvinených. Podľa obvineného nemožno považovať trestnú činnosť za preukázanú na základe výpovedí svedkov W. Y., W. L., W. E., S. U. a E. F.. K svedkom L. a Y. uviedol, že spolupracovali s orgánmi činnými v trestnom konaní za odmenu, a to za prepustenie z väzby na slobodu. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Atanasov proti Bulharsku. Spochybnil výpoveď W. E. a S. U.. K E. F. uviedol, že táto bola využitá ako provokatérka v smere k obvinenému, spochybnil jej výpoveď. Zdôraznil, že niektorí spoluobvinení boli postupne prepustení z väzby a v súčasnosti sú stíhaní na slobode. Podľa obvineného odpadli dôvody kolúzne väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., nakoľko obvinený nemá prečo a nemá koho ovplyvňovať. Obvinený uviedol, že v uznesení nie sú uvedené žiadne konkrétne objektívne okolnosti, ktoré by zakladali dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tost 5/2017, zo dňa 22. februára 2017; sp. zn. 6 Tost 6/2017, zo dňa 22. februára 2017. Obvinený tvrdil, že z prístupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa zdá, že voči nemu ide o selektívnu diskrimináciu, nakoľko iní obvinení sa dopustili závažnejších skutkov, mali povolené návštevy počas trvania väzby. Možnosť kolúzneho správania je podľa obvineného zúžená, priam vylúčená, plánované úkony je možné vykonať aj mimo jeho väzobného stíhania. Navrhol najvyššiemu súdu, aby napadnuté uznesenie súdu voči jeho osobe v plnom rozsahu zrušil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedených, včas a oprávnenými osobami podaných sťažností v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovatelia podali sťažnosti ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom a zistil, že žiadna z podaných sťažností nie je

dôvodná. Sťažnostný súd v prvom rade skúmal, či v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, boli dodržané lehoty, zachovanie ktorých je základným predpokladom rozhodnutia o predĺžení lehoty trvania väzby. Z obsahu predloženého spisového materiálu pritom zistil, že obvinení Ing. M. S. a Y. V. boli vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. uznesením špecializovaného trestného súdu zo 4. mája 2016, sp. zn. 3Tp/7/2016, s tým, že väzba začala u nich plynúť 2. mája 2016. Obvinený C. F. bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. uznesením špecializovaného trestného súdu z 8. augusta 2016, sp. zn. 3Tp/7/2016. Obvineným bola predĺžená lehota väzby do 2. júla 2017. Návrh prokurátora na opätovné predĺženie lehoty trvania väzby u menovaných o tri mesiace, t. j. do 2. októbra 2017, bol špecializovanému trestnému súdu doručený 1. júna 2017. Špecializovaný trestný súd sťažnosťami napadnutým uznesením rozhodol o väzbe obvinených pred jej uplynutím. Zároveň je potrebné uviesť, že vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal výsluch obvinených v prítomnosti ich obhajcov. Po preskúmaní veci a zistení, že boli splnené všetky formálno-procesné podmienky na rozhodnutie o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených, najvyšší súd ďalej skúmal, či sú zároveň dané materiálne podmienky pre ďalšie obmedzenie osobnej slobody obvinených väzbou; v prvom rade to, či doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky konkrétnych trestných činov a či je stále dané podozrenie, že tieto mali spáchať obvinení (§ 71 ods. 1 Tr. poriadku). Podľa § 71 ods. 1 Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest, b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Vzhľadom k sťažnostiam obvinených považuje najvyšší súd za nutné v súlade s rozhodovacou praxou zdôrazniť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvinených, ale posudzujú len to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Nevyžaduje sa teda požiadavka úplnej istoty, ale stačí, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, napĺňajú znaky konkrétnych trestných činov a zároveň existuje dôvodné podozrenie, že na týchto sa podieľali obvinení. Existencia takéhoto dôvodného podozrenia pritom predpokladá, že sú dané skutočnosti alebo informácie, ktorými by bolo možné presvedčiť nezávislého a objektívneho pozorovateľa o tom, že sa dotyčná osoba mohla dopustiť trestného činu. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia alebo i k podaniu obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. marca 2009, odsek 75). Z toho zároveň vyplýva, že v konaní o väzbe súdy nehodnotia dôkazy s konečnou platnosťou, a to ani pokiaľ ide o zákonnosť ich získania. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré v prípade postavenia obvineného pred súd nasleduje potom, čo bolo v súlade so zásadami bezprostrednosti a ústnosti vykonané celé dokazovanie. Pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby je však vždy nutné skúmať, či s postupom konania nedochádza k oslabovaniu pôvodného podozrenia odôvodňujúceho vzatie obvineného do väzby. S poukazom na vyššie uvedené a vo vzťahu k sťažnostiam obvinených, najvyšší súd po preskúmaní veci zistil existenciu dôvodov väzby v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ Tr. por. u jednotlivých obvinených v predmetnom konaní. Čo sa týka obvineného Ing. M. S., najvyšší súd má za to, že dôvodnosť tzv. kolúznej väzby naďalej trvá, s poukazom na výpovede Y. C., J. Q., C. Y., R. O. a kolúzne správanie obvineného Ing. M. S. v minulosti. Najvyšší súd považuje za dôvodnú aj preventívnu väzbu obvineného, nakoľko tento bol v minulosti opakovane súdne trestaný, pričom uložené tresty nevedli k jeho náprave, z výsluchov W. Manczala, Y. C., W. V., R. O. vyplýva podozrenie, že obvineným bola páchaná rozsiahla trestná činnosť na zabezpečenie si finančného príjmu počas dlhšieho obdobia v minulosti, teda je dôvodné podozrenie, že obvinený by v prípade prepustenia na slobodu nevedol spoločnosťou akceptovateľný spôsob života a naďalej by páchal trestnú činnosť. Nie je podstatné pre posúdenie návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, čo v návrhu uvádza prokurátor (a obvinený na to v sťažnosti

poukazuje), ale pre posúdenie, či je dôvod na predĺženie lehoty trvania väzby, sú podstatné skutočnosti a dôkazy nachádzajúce sa v spise a najmä to, či vyšetrovateľ vo veci koná plynule a potreba vykonania ďalších dôkazov. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov - nevypočutie svedkov, najvyšší súd udáva, že z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby vyplýva, že sú naplánované výsluchy svedkov, ktorých obvinený navrhol. K obvinenému Y. V. najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že obvinený podľa svedkyne E. F. mal napriek tzv. kolúznej väzbe nedovolené komunikovať so spoluväzňami a prostredníctvom nich posilať listy, resp. odovzdávať odkazy, a tým pôsobiť na svedkov, znalcov, resp. spoluobvinených, mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Jeho postavenie v zločineckej skupine „M.“ vyplýva z výsluchov W. Y., W. L., S. U., E. F., W. E. a R. O.. Najvyšší súd má za to, že dôvodnosť kolúznej a preventívnej väzby u obvineného Y. V. stále trvá. Nie je podstatná námietka obvineného, že v súčasnej dobe sú zo 16 spoluobvinených už vo väzbe len traja (tí, o ktorých sťažnosti sa rozhoduje), pretože dôvody väzby u jednotlivých obvinených sa posudzujú u každého samostatne. Na to, aby u obvineného pominuli dôvody kolúznej väzby, nestačí jeho tvrdenie, že už nemá koho ovplyvňovať, že všetci už boli vypočutí. Z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby vyplýva, že je potrebné ešte vypočúť ďalšie osoby, vykonať konfrontácie, sám obvinený v sťažnosti konštatuje, že 25. mája 2017 boli vo veci vydané ďalšie uznesenia o vznesení obvinenia voči spoluobvineným Y. V., takže tvrdenie obvineného, že nemá koho ovplyvňovať nie je na mieste. Skutočnosti týkajúce sa korešpondencie so svedkyňou E. F. boli dostatočne objasnené, nie je potrebné preverovať ich, ako navrhuje obvinený. Nakoniec obvinený tieto skutočnosti ani nepoprel, ale práve tieto sú dôvodom jeho kolúznej väzby a nič sa na nich nezmenilo. U obvineného V. dôvody kolúznej väzby zohľadňujú aj skutočnosti, ktoré vyplývajú z výsluchov svedkov, že v období, keď bol činný pre skupinu „M.“ ovplyvňoval niektorých svedkov, ktorí mali byť v rôznych kauzách vypočúvaní na polícii. Ako už bolo konštatované v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, v tomto štádiu konania súd rozhodujúci o sťažnostiach obvinených nemôže hodnotiť jednotlivé svedecké výpovede a ďalšie dôkazy, ako to v sťažnosti navrhuje obvinený. Aj naďalej u obvineného trvá dôvod väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., najvyšší súd sa stotožňuje s rozhodnutím špecializovaného trestného súdu v tejto časti. Čo sa týka obvineného C. F., najvyšší súd považuje konštatovanie dôvodnosti väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku špecializovaným trestným súdom za správne. Do výkonu väzby bol vzatý po zadržaní na základe európskeho zatýkacieho rozkazu v Maďarskej republike. Z výsluchu svedka W. Y. vyplýva, že obvinený sa už v minulosti vyhýbal trestnému stíhaniu útekom do cudziny. Ukrývať ho mal obvinený Q. L., ktorý je v súčasnosti na úteku a je na jeho osobu vydaný zatýkací rozkaz. Rovnako je dôvodné predpokladať, že by obvinený v prípade prepustenia na slobodu naďalej páchal trestnú činnosť. Tvrdenia obvineného, že sa neskrýval, nevedel o trestnom stíhaní, nevie nič o skupine „M.“, nie sú pravdivé pretože v spise sa nachádzajú dôkazy, že orgány činné v trestnom konaní pátrali po obvinenom, zisťovali jeho pobyt, spoluobvinení a svedkovia jednoznačne obvineného usvedčujú z toho, že sa pohyboval v skupine „M.“ a je dôvodné podozrenie aj z toho, že páchal trestnú činnosť, ktorá sa mu kladie za vinu. U obvineného F. sú naďalej dané aj dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., obvinený nemá stály príjem. Príjem z hrania pokru, ktorý obvinený uviedol, nie je možné brať do úvahy ako trvalý zdroj príjmu. Aj táto skutočnosť vytvára dôvodnú obavu, že si obvinený bude finančne prostriedky zadovážovať páchaním trestnej činnosti. Ako bolo konštatované už v predchádzajúcej časti odôvodnenia, súd v tomto štádiu konania nemôže vyhodnotiť výpovede svedkov Y. a L. z toho hľadiska, ako to požaduje obvinený. Z procesného hľadiska sú výpovede obidvoch svedkov v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Z návrhu prokurátora vyplýva, že vyšetrovateľ chce vypočúť svedka L., vykonať konfrontáciu z toho hľadiska, ktoré obvinený namietal. Aj z tohto dôvodu je potrebné predĺžiť lehotu trvania väzby, aby plánované úkony mohli byť vykonané. Je potrebné konštatovať, že aj výpovede svedkov, ktorých obvinený označuje za kajúcnikov (ich výpovede označuje za neakceptovateľné), budú vyhodnotené až v ďalšom štádiu konania. Čo sa týka výhrad obvinených voči spôsobu vedenia výsluchov vyšetrovateľom a z nich vyvodzovaný záver o procesnej nepoužitelnosti takto získaných výpovedí, najvyšší súd uvádza, že pre naplnenie požiadavky kontradiktórnosti stačí, ak má obvinený priamo alebo prostredníctvom obhajcu aspoň raz v priebehu konania možnosť klásť svedkom alebo spoluobvineným otázky. Navyše v tejto fáze trestného stíhania podlieha postup vyšetrovateľa prioritne prieskumu zo strany prokurátora (§ 210) a súd je pri rozhodovaní o väzbe v tomto smere v zásade oprávnený (a povinný) reagovať len na prietahy vo vyšetrovaní. Najvyšší súd konštatuje, že sudca pre prípravné konanie preskúmal splnenie podmienok v

zmysle ust. § 76 Trestného poriadku. Pôvodné podozrenie sa vo vzťahu k žiadnemu z obvinených neoslabilo, naopak postupom vyšetrovania sa zintenzívnilo. Najvyšší súd dospel k záveru, že v tomto štádiu konania je u týchto obvinených vzhľadom na rozsah dokazovania ďalšie trvanie väzby nevyhnutné. Pokiaľ ide o splnenie podmienok na predĺženie lehoty trvania väzby, je potrebné predovšetkým uviesť, že vzhľadom na rozsah trestnej činnosti, ktorá je predmetom konania, jej charakter, počet obvinených a svedkov, ide nepochybne o vec obťažnú. Najvyšší súd nezistil prierahy v konaní. Návrh prokurátora bol podaný v lehote uvedenej v § 76 ods. 2 Trestného poriadku. Prokurátor vo svojom návrhu uviedol rozsah dokazovania, ktorý plánuje vykonať. Doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky konkrétnych trestných činov a je stále dané podozrenie, že tieto mali spáchať obvinení. Sťažnostný súd napokon posudzoval, či nemožno väzbu u jednotlivých obvinených nahradiť. U všetkých pritom skúmal možnosť jej nahradenia dohľadom probačného a mediačného úradníka. Všetky vyššie uvedené okolnosti nielenže dokumentujú a preukazujú existenciu väzobných dôvodov, ale zároveň umožňujú vysloviť najvyššiemu súdu záver, že ani jeden z procesných prostriedkov nahrádzajúcich väzbu by nesplnil svoj účel (zabrániť obvineným v pôsobení na svedkov, zabrániť im v pokračovaní v trestnej činnosti a zabezpečiť plynulý priebeh ďalšieho konania), pretože miera rizika zmarenia súdneho procesu, pôsobenia na svedkov a pokračovania v trestnej činnosti presahuje akceptovateľnú hranicu dôvery súdu v kladné vlastnosti osobností obvinených. V tejto fáze konania bráni nahradeniu ich väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka jednak závažnosť a povaha trestnej činnosti, pre ktorú sú stíhaní, a tiež intenzita väzobných dôvodov vyplývajúca z už vyššie uvedených skutočností. Najvyšší súd poznamenáva, že prepustenie obvineného z väzby alebo jeho ponechanie na slobode nahradením väzby prostriedkom prípustným podľa práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody (§ 80 a § 81 Tr. por.) a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účel väzby, je možnosťou, ale nie právom obvinenej osoby, ktorej sloboda je, alebo má byť obmedzená. Pri rozhodovaní musí súd zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ Tr. por. So zreteľom na tieto okolnosti dospel najvyšší súd k záveru, že prokurátorom navrhované predĺženie lehoty väzby o tri mesiace je plne opodstatnené, sťažnosti obvinených sú nedôvodné. Najvyšší súd na základe uvedeného rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.